

fires a la vora del foc

DE QUAN SANT NARCÍS CAÇAVA VAMPIRS

De tots els fets, històrics o apòcrifs, que coneixem sobre la vida del gloriós màrtir Sant Narcís n'hi ha un que en altres temps sabien tots els devots ciutadans de Girona, però que s'ha anat esborrant de la memòria col·lectiva, tal volta per obra de fosques maquinacions de les forces del Mal, que sempre procuren amagar llurs derrotes. Es tracta de la lluita entre el Sant i l'abominable vampir Nicolau de Susa, que volia xuclar la sang a la pobra Santa Afra. La història, que ara narrarem per edificació dels gironins, comença una tarda d'hivern, quan Santa Afra, seguint el seu costum, anà a passejar pel Passeig Arqueològic. Començava a fer-se fosc i una mica de boira omplia el passeig i fonia a poc a poc les siluetes dels arbres i les muralles. Quan Santa Afra estava al costat de l'estany dels peixos va sentir uns passos i, en girar-se, va veure un home molt alt, amb una capa negra, que se la mirava. Era molt pàl·lid, portava els cabells llargs i un gros bigoti li tapava quasibé la boca. L'home es va acostar, va somriure melancònicament i digué:

—Em dic Nicolau de Susa i sóc foraster. Podríeu dir-me on és la Torre Gironella?

Santa Afra li va ensenyar la direcció de la torre distretament i tornà a mirar els peixos. De cop i volta, l'home de la capa se li acostà i li va clavar una mossegada al coll. Santa Afra, espordida, va fer un crit i li va dir:

—Però, què us heu cregut, poca-solta?

L'home va fer una sinistra riallada i se'n va anar corrent, escales amunt, fins que va desaparèixer entre la boira. La Santa, molt encaparrada, va anar cap a casa seva. En entrar, l'ambient era tant normal i quotidià, que no va gosar dir res del fet. Sant Narcís llegia un llibre, la Majordona feia ganxet i Sant Feliu estava fent dibuixos sobre un pergami. Santa Afra, com si no hagués passat res, va preparar el sopar per a les mosques. Eren unes mosques domèstiques, grosses com pardals, que vivien amb ells ja des d'abans d'arribar a Girona. Com cada nit, va deixar el plat amb mel diluïda amb força aigua perquè no se'ls enganxessin les potetes i se'n va anar a dormir. En ficar-se al llit va mirar fixament l'estampeta de Santa Magdalena que tenia sobre el llit i somrigué de manera ambigua. Va tenir somnis inquietants i confosos, tots de color rogenc.

L'endemà al matí, deixant de banda els vestits foscos que sempre portava, es va posar el vestit vermell escotat que guardava en un arcó, record dels temps que treballava en una

casa de meuques a Alemanya, abans que St. Narcís la convertís a la veritable fe. Durant tot el matí es comportà de manera estranya, rient de manera molt poc correcta, i es va anar formant un ambient contorbador. Sant Narcís i Sant Feliu eren fora, a la Catedral; i la Majordoma es sentia molt inquieta. La cosa va esclatar quan la santa va agafar el gat i, després d'amanyagar-lo una estona, li va clavar una queixalada al coll. Al migdia, en arribar els dos homes, la Majordoma va explicar els fets i St. Narcís s'ho va prendre amb molta serenitat, mentre que St. Feliu anava dient:

—Ai, Senyor, quines coses que passen...

Després d'un seriós diàleg amb la santa, St. Narcís va comprendre davant dels fets que, una vegada més, se les havia d'heure amb les forces del Mal. Hi estava avesat, però amb matèria de vampirs xucladors de sang desconeixia les armes apropiades per lluitar-hi. Va escriure una carta a Barcelona demanant auxili a qui era expert en la matèria i, dies després, arribà l'home que el podia aconsellar. Aquell home es va inscriure a l'Hotel Italians al carrer de Ciutadans, amb el nom de Giovanni Peruccio. Era baix, cepat, molt bru de pell i tenia uns ulls inquietants. Durant tota una nit, el vampiròleg i el sant parlaren del pla d'atac. Proporcionada la informació desitjada, el senyor Peruccio va tornar a Barcelona essent *regraciat* amb un os metacarpia d'un dels Sants Màrtirs de Girona.

La nit del dissabte següent començà l'acció per destruir l'abominable portador de nefastos hàbits, el terrible vampir Nicolau de Susa. Mentre Santa Afra restava tancada a la seva cambra, els dos homes es varen purificar amb una sopa d'all curosament preparada per la Majordoma. Sant Feliu, que era molt afeccionat al "bricolage", havia fabricat una estaca de fusta per traspasar el cor del monstre. La va fer de roure del Pirineu, i li donà forma amb un torn mogut a pedal que ell mateix s'havia fet. Estava molt inquiet i no parava de dir:

—Siset, em sembla que ens emboliquem...

Sant Narcís, valerós i serè, es posà la capa i la mitra i, agafant amb mà ferma el bàcul, va sortir en direcció a la Torre Gironella on sospitava que hi hauria el vampir. En arribar, es sentiren estranyes remors i gemecs ofegats. En entrar al pati enrunat va veure una llum vermellosa que sortia de la porta oberta de la sala que hi havia dintre les muralles. De sobte, sortiren per la porta un grapat de rates pinyades que l'atacaren furiosament. El sant es defensà com va poder a cops de bàcul, però veient que tenia les de perdre, va fer un xiulet i acudiren al seu ajut les mosques domèstiques que, valerosament, combateren contra les bestioles malignes, addictes al vampir. Sobre la Torre Gironella es desenvolupà un cruent combat entre mosques gegants i rates pinyades que acabà amb la victòria dels insectes amics de Sant Narcís. Eliminat l'obstacle, el sant penetrà a l'interior. El fons del recinte, dintre d'un bagul molt bonic i ornamentat, jeia Nicolau de Susa, el malvat vampir. El sant, sense cap por i sabent que era portador de valors espirituals positius, capaços de triomfar contra el Mal, deixà el bàcul estintolat a una paret i aixecà l'estaca de fusta per clavar-la al cor del monstre, i destruir-lo definitivament. Però en aquell moment, les campanes del rellotge de la Catedral varen tocar les dotze. Nicolau de Susa obrí els ulls i, en veure Sant Narcís amb l'estaca aixecada, comprengué la seva derrota. Va intentar llevar-se, però el sant fou més ràpid i li clavà el pal al bell mig del cor. El vampir va dir:

—Ai, ai!!!

I, giravoltant els ulls i amb gran querriqueig de dents, es va anar fonent dintre el bagul fins a esdevenir cendres. En aquell moment, Santa Afra, a la seva cambra, va obrir la boca, com aguantant-se un crit i va caure en basca.

L'endemà, la santa va endreçar el vestit vermell escotat dintre de l'arcó, va sospirar un xic i començà a preparar l'esmorzar de les mosques.

Sant Narcís no va voler parlar mai més de l'assumpte. Però, diuen les velles llegendes que, des d'aquell dia, va sentir sempre més una estranya incomoditat quan havia de posar-se ornaments litúrgics de color vermell.

CARLES VIVÓ